

Publicerad 2007-03-11 19:37 av Kim Wale

Den här texten handlar om ångesten för ansvar

Sorgens regn

Har du någonsin suttit vid sidan av vägen i regnet och gråtit? Hoppats att det ska upplösa din patetiska själ och, tillsammans med vattnet från himlen, ska rinna ner i vattenrännan och vidare sjunka obemärkt ner i marken. Det har jag, för många gånger...

Vattendropparna faller som stenar på din redan dyngsura rygg och tyger ner din kropp allt mer. Som om att du är världens lägsta punkt och allt ovanför landar som ett meteornedslag på dina axlar och tvingar dig att sänka dem ännu mer, provocerar dig att ge upp. Hur många gånger har du bett till gudarna att de ska ta ditt obetydliga liv genast och helst så plågsamt som möjligt? Du förtjänar inget annat än smärta.

Jag ber till Gud, alla gudar jag kan komma på, att få den eviga sömnen. Självt är jag för rädd att ta ställning. Mitt liv dras som ett rep, ett rep som hela tiden blir mer och mer slitet, mellan liv och död. Jag vet att jag behövs i den här dimensionen, men ändå vet jag hur mycket problem jag ställer till med. Jag har sett allt som händer runt mig, vissa saker är jag stolt över att delta i, men jag måste tyvärr erkänna att det inte gäller allt. Jag har sett för många av mina kära lida för min skull. Det var inte menat så, men jag lät dem. Det var mitt fel, men jag upptäckte det för sent.

Det svarta håret hänger dystert i stripor ner för ansiktet och stora droppar rinner längs kinderna. Händerna är bleka och skiftar svagt i blått och skakar lätt av kylan som regnet bringar och ilskan över min dumhet.

Hur kunde jag ha varit så blind att jag aldrig sett hennes långtande ögon ligga på min bleka hud? Att aldrig ha märkt de små tecken hon hade gett mig?

För ett år sen trodde jag att jag bara var en bifigur i världen, men för en stund sen insåg jag, att det var så mycket mer. Allt omkring förändras och nya tankar och känslor växer upp, som ett frö till ett träd. När man var liten, oskyldig och oförstående, såg man inte dessa ändringar. Man vad för upptagen med att spela boll eller reta sina syskon. Man hade inga bekymmer i världen. Den lilla låtsasvärld man levde i då, den spricker till slut och avslöjar de hemska lögnen och hemligheter bakom skalet. De säger att det är då man vandrar in i, så kallade, ansvar. Men jag vill inte ha något ansvar. Jag har sett biverkningarna det för med sig. Jag vill vara kvar i den glada och isolerade bubbla som tidigare skyddat mig mot världens orättvisheter och bistra sanningar. Jag vill inte se mina vänner lida mer. Hela mitt liv har jag försökt, verkligen försökt, att göra allt bättre, men allt fortsätter precis som vanligt, om inte ännu sämre.

De blå läpparna rörde sig i en ohörbar viskning, ett förlåt lämnade mina läppar och försvann i den råa vind som river mig som klor över kinden.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kim Wale med Poeter.se id #14961 innehar upphovsrätten